

Arrest

nr. 52 912 van 13 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 augustus 2010 tot weigering van een visum kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KEMPINAIRE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient op 24 maart 2010 bij de Belgische ambassade te Abuja een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Ook haar vijftienjarige zoon E.O. dient een visumaanvraag in.

Op 21 april 2010 worden deze visa geweigerd.

Op 9 juli 2010 dient verzoekster een nieuwe visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Abuja. Ook de minderjarige zoon E.O. dient een visumaanvraag in.

Op 20 augustus 2010 worden deze visumaanvragen geweigerd. De beslissing tot weigering van visum aan verzoekster is de bestreden beslissing.

"(...)

SCHENGEN MOTIVATION(S):

** The applicant does not provide justification for the purpose and conditions of the intended stay;*

** The applicant's intention to leave the territory of the Member States before the expiry of the visa could not be ascertained:*

BELGIAN MOTIVATION(S)

Commentaar:

zie ook aanvraag 31241 O. E. (zoon (?)) van aanvrager

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond*

** Ontbreken toelating van de ouder(s) of wettelijke voogd*

** Geen toestemming van de vader voor het kind.*

** Ontbreken bewijs schoolvakantie of bewijs toelating tot afwezigheid afgeleverd door de school.*

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevendende activiteit.*

** Geen of onvoldoende garanties op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene-geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc).*

Ook niet van haar partner.

** Vestiging te vrezen*

Reeds verschillende familieleden wonen in België.

Onduidelijk waarom aanvrager 90 dagen naar België wil komen met haar kind.

(...)."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat: drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking heeft genomen.

Zodat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden is.

Toelichting:

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit berust, de nodige zorgvuldigheid betrachten. Verzoekster ontkent niet dat zij eerder een visumaanvraag indiende met het oog op het bezoeken van haar dochter en haar familie alhier alsmede dat deze aanvraag werd geweigerd.

Gezien nu zowel verzoekster als haar dochter en haar gezin wensen dat kleindochter en grootmoeder elkaar ontmoeten en leren kennen, richtten zij zich tot hun raadsman teneinde een nieuwe visumaanvraag te begeleiden.

De raadsman van partijen richtte een motiverend schrijven aan de diplomatieke diensten waarbij de zaak van verzoekster werd uiteengezet.

Naast dit schrijven legde verzoekster bij haar visumaanvraag niet enkel de voorgeschreven stukken (zoals deze worden aangehaald op www.diplomatie.be) voor doch een gans dossier welke 30 stukken omvat.

Wanneer deze stukken worden geanalyseerd moge duidelijk zijn dat verzoekster haar dochter al een aantal jaar niet meer hadden gezien en inmiddels het eerste kleinkind was geboren. Het is dan ook maar logisch dat verzoekster 90 dagen (zijnde de maximale termijn voor kort verblijf) in België wenst te vertoeven.

Verzoekster heeft in Nigeria een eigen winkeltje. Ook daar werden de nodige stukken van voor gelegd (facturen). Verzoekster kon tot op heden in haar bestaan voorzien in Nigeria en zal dit zeker verder kunnen na haar bezoek aan haar dochter, schoonzoon en kleinkind alhier.

Het centrum van de belangen van verzoekster is werkelijk gevestigd in Nigeria. Verzoekster heeft aldaar haar echtgenoot met wie zij een gezin vormt, heeft daar ook nog haar andere kinderen en de kinderen van haar broers over wie zij zich ontfermt.

Verzoekster meent dan ook terecht dat er in casu onvoldoende aandacht werd geslagen op de voorgelegde stukken / dossier en de specifieke situatie en argumentatie van haar dossier.

Verzoekster meent dat dergelijk gedrag niet strookt met het gedrag van een behoorlijk zorgvuldig handelend bestuur. Behoorlijk bestuur vereist dat de overheid van haar besluit zorgvuldig kennis geeft (W. LAMBRECHTS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, 1993, Kluwer Rechtswetenschappen, p. 46.). Bijgevolg is niet voldaan aan de vereiste van een zorgvuldige rechtshandeling.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt.

3.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de beslissing onzorgvuldig is. Verwerende partij verwijst naar de feitelijke motieven waarom het visum geweigerd werd en verduidelijkt dat nergens in de beslissing wordt aangegeven dat het visum wordt geweigerd omdat zij de maximale 90 dagen heeft aangevraagd. Verwerende partij meent dat verzoekster zich beperkt tot het uiten van feitelijke kritiek op de beslissing maar geen duidelijke argumenten aanbrengt waarom de beslissing onzorgvuldig zou zijn. Het is niet duidelijk met welke feiten en elementen bij het nemen van de beslissing geen rekening werd gehouden, en wat deze elementen ertoe zouden bijdragen in de procedure tot het verkrijgen van een visum kort verblijf in ons land. Het verweer van verzoekster is fragmentarisch en niet van aard om de algemene teneur en de gedane vaststellingen ongedaan te maken.

3.1.3. In de repliekmemoire wijst verzoekster erop dat zij zich niet van de indruk kan ontdoen dat verwerende partij verkeerdelijk uitgaat van de beslissing die werd genomen inzake de eerste visumaanvraag van verzoekster. Verzoekster legde naar aanleiding van haar tweede visumaanvraag niet enkel de voorgeschreven stukken voor maar tevens een heel dossier. Het moge duidelijk zijn dat uit deze stukken blijkt dat verzoekster haar dochter al een aantal jaar niet heeft gezien en het kleinkind nog nooit. Verzoekster heeft stukken voorgelegd in het kader van haar Schengenverzekering, zodat kan worden aangenomen dat zij wel degelijk tijdig het grondgebied zal verlaten. Er werd geen rekening gehouden met de door verzoekster voorgelegde stukken.

3.1.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Verzoekster voert aan dat geen rekening werd gehouden met alle stukken die zij heeft voorgelegd en met de specifieke situatie en argumentatie van haar dossier.

Uit een vergelijking van de bestreden beslissing met de stukken die zich in het dossier bevinden, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met al de door verzoekster aangevoerde elementen en met de stukken van het dossier: er wordt gewezen op het feit dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf van verzoekster onvoldoende zijn aangetoond, dat

een toelating ontbreekt van de ouder(s) of de wettelijke voogd van het kind en dat er geen toestemming is van de vader voor het kind, dat er geen bewijs is van schoolvakantie voor het kind of bewijs van toelating tot afwezigheid afgeleverd door de school, dat haar voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten, niet kon worden vastgesteld, dat er geen of onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van verblijf gezien verzoekster niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevendende activiteit, dat er geen of onvoldoende garanties zijn op terugkeer naar het land van verblijf gezien verzoekster geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc.), ook niet van haar partner, dat vestiging te vrezen valt omdat er reeds verschillende familieleden in België wonen, dat het onduidelijk is waarom verzoekster 90 dagen naar België wil komen met haar kind.

Verzoekster lijkt aan te geven dat deze elementen niet konden worden afgeleid uit de stukken die zij heeft neergelegd. Verzoekster verliest hierbij echter uit het oog dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt binnen de grenzen van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Hij dient hierbij na te gaan of voldaan is aan bepaalde voorwaarden, namelijk ondermeer of de aanvrager het doel en de omstandigheden van het verblijf aantoont, tevens mag de gemachtigde nagaan of er geen redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het getuigt van zorgvuldigheid van het bestuur dat hieromtrent een onderzoek wordt gevoerd. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan dat dit onderzoek op onzorgvuldige wijze of op grond van een foutieve feitenvinding zou gebeurd zijn. De omstandigheid dat zij het niet eens is met de conclusie van dit onderzoek van haar visumaanvraag, brengt niet mee dat dit tot stand gekomen zou zijn op onzorgvuldige wijze.

Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel: Schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende dient te zijn.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins hieraan voldoet. Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt.

Toelichting:

Een administratieve akte is onwettelijk wanneer zij niet formeel gemotiveerd is of wanneer zij geen pertinente bewijzen en aanvaardbare motiveringen ten gronde bevatten.

Verweerster motiveerde echter haar beslissing 'eerder beperkt' en concludeerde zeer beperkt.

Verweerster heeft geen acht geslagen op de elementen van het verzoek en de brief van de raadsman van verzoekster dd. 23.06.2010, zoals onder meer

-> Het doel van de reis is verzoekster te laten kennismaken met haar eerste kleinkind.

-> Het gegeven dat het centrum van de belangen van verzoekster zich wel degelijk situeert in haar land van herkomst, zijnde Nigeria en zij zich alhier zeer zeker niet wenst te vestigen.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het is klaar dat de aangevochten beslissing de motieven aangehaald door verzoekster om haar visumaanvraag te staven niet op afdoende wijze heeft ontmoet.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

3.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de beslissing bijzonder uitvoerig gemotiveerd werd, verzoeksters betoog is zeer summier en niet van aard om de geldigheid van de beslissing onderuit te halen. Verzoekster verklaart enkel dat zij haar familie wenst te ontmoeten en dat het centrum van haar belangen in Nigeria ligt. Zij brengt geen argumenten aan tegen andere cruciale elementen in de motivering van de beslissing, zoals daar zijn de onontvankelijkheid van de tenlasteneming, het niet hebben aangetoond van voldoende middelen van bestaan voor de duur van het verblijf als voor de doorreis of terugreis, het ontbreken van bewijs van verwantschap, onvoldoende garanties voor de terugkeer en het ontbreken van bewijzen van voldoende bestaansmiddelen. De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd in feite en in rechte. Bovendien is aan de formele motiveringsplicht voldaan aangezien verzoekster de motieven van de beslissing schijnt te kennen vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Inzake de materiële motiveringsplicht verwijst verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om aan te tonen dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

3.2.3. In de repliekmemoire stelt verzoekster dat de beslissing zeker onvoldoende materieel is gemotiveerd. De aangevoerde motieven zijn manifest onjuist.

3.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de Visumcode. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, dat een toelating ontbreekt van de ouder(s) of de wettelijke voogd van het kind en dat er geen toestemming is van de vader voor het kind, dat er geen bewijs is van schoolvakantie voor het kind of bewijs van toelating tot afwezigheid afgeleverd door de school, dat haar voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten, niet kon worden vastgesteld, dat er geen of onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van verblijf gezien verzoekster niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit, dat er geen of onvoldoende garanties zijn op terugkeer naar het land van verblijf gezien verzoekster geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc.), ook niet van haar partner, dat vestiging te vrezen valt omdat er reeds verschillende familieleden in België wonen, dat het onduidelijk is waarom verzoekster 90 dagen naar België wil komen met haar kind.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat de motieven van de beslissing “*eerder beperkt*” zijn, ze stelt dat er geen acht werd geslagen op het feit dat zij duidelijk heeft aangegeven dat haar reisdoel was kennis te maken met haar eerste kleinkind en dat zij zich niet in België wenst te vestigen omdat het centrum van haar belangen in Nigeria is -in het eerste middel had ze uiteengezet dat zij daar een winkeltje heeft- en ze concludeert dat “*de aangevochten beslissing de motieven aangehaald door verzoekster om haar visumaanvraag te staven niet op afdoende wijze heeft ontmoet*”.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster het motief dat een toelating ontbreekt van de ouder(s) of de wettelijke voogd van het kind en dat er geen toestemming is van de vader voor het kind, dat er geen bewijs is van schoolvakantie voor het kind of bewijs van toelating tot afwezigheid afgeleverd door de school niet betwist, evenals het motief dat er geen of onvoldoende garanties zijn op terugkeer naar het land van verblijf gezien verzoekster geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen (pensioen, uitkeringen, huuropbrengsten etc.), ook niet van haar partner.

Inzake het motief dat er geen of onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van verblijf gezien verzoekster niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit, acht de Raad het gegeven dat verzoekster een winkeltje heeft in Nigeria niet van aard om de kennelijke onredelijkheid of feitelijke onjuistheid van dit motief aan te tonen.

Het feit dat verzoekster aangeeft dat zij haar kleinkind dat in België verblijft, wenst te bezoeken, ontslaat haar niet van de verplichting om zekerheid te kunnen verschaffen inzake haar intenties om terug te keren naar Nigeria. *In casu* heeft de gemachtigde geoordeeld dat hieraan getwijfeld kan worden en de Raad acht dit oordeel, in acht genomen de stukken van het dossier, niet kennelijk onredelijk of steunend op een foutieve feitenvinding.

Verzoekster zet niet met concrete gegevens uiteen welke motieven opgegeven in haar visumaanvraag niet zouden zijn beantwoord in de bestreden beslissing, zodat de Raad op dit punt zijn wettigheidstoetsing niet kan uitvoeren.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: schending van het evenredigheidsbeginsel

Doordat door verzoekster een volledig gedocumenteerd dossier werd gevoegd bij de visumaanvraag Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden, indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag of de Staatssecretaris zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft toen hij vaststelde dat het destijds afgesloten huwelijk nietig werd verklaard.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoekster heeft duidelijk aangeduid dat zij op verzoek van haar dochter en schoonzoon zou afreizen naar België, dit met het oog om haar eerste kleinkind te ontmoeten.

Verzoekster heeft tevens duidelijk gemaakt dat het centrum van haar belangen zich situeert in Nigeria. Er valt dan ook geenszins te vrezen dat verzoekster zich alhier zou vestigen.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om een negatieve beslissing te nemen nopens de visumaanvraag.

Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit dient te leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Het middel is dan ook gegrond."

3.3.2. In de nota herhaalt verwerende partij dat verzoeksters visum werd geweigerd om verschillende redenen, zoals in haar repliek op het tweede middel opgesomd. In die context komt de beslissing niet onredelijk voor. Verzoekster brengt geen overtuigende elementen aan die zouden wijzen op een onredelijke beslissing. Verzoekster maakt niet duidelijk waarom de beslissing onredelijk zou zijn.

3.3.3. In de repliekmemoire herhaalt verzoekster dat de motieven die verwerende partij opsomt, niet de motieven van de bestreden beslissing zijn maar deze van de eerste weigeringsbeslissing. Verzoekster meent dat zij wel degelijk de vereiste documenten heeft voorgelegd, zodat de feitelijke gegevens van de zaak wijzen op een onredelijke beslissing.

3.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Verzoekster stelt dat zij duidelijk heeft aangeduid dat zij op verzoek van haar dochter en schoonzoon naar België zou komen om haar kleinkind te bezoeken en dat het centrum van haar belangen zich in Nigeria bevindt. Zij wijst er ook op dat verwerende partij in de nota de motieven van de vorige beslissing in hoofde van verzoekster aangeeft.

In de bespreking van de voorgaande middelen is aangegeven dat het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk is en dat het niet steunt op een foutieve feitevinding om te besluiten op basis van de stukken van het dossier dat het doel en de omstandigheden onvoldoende zijn aangetoond, dat er geen toestemming is van de vader of de voogd inzake het kind dat verzoekster zou vergezellen en dat er evenmin toestemming is van zijn school voor zijn afwezigheid, dat er geen of onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van verblijf omdat verzoekster niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit en omdat ze geen of onvoldoende bewijs levert van voldoende bestaansmiddelen, ook niet van haar partner, zodat vestiging te vrezen valt omdat er reeds verschillende familieleden wonen in België.

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

De omstandigheid dat verwerende partij in de nota verwijst naar motieven die inderdaad niet voorkomen in de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk. De huidige bestreden beslissing bevat immers voldoende redelijke en feitelijk juiste motieven.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET